

ÕPETAJAAMET LUGUPEETA- VAMAKS

Oleme üles kasvatanud neli last ja praegu on meil kaheksa lapselast. Hariduse andmine ja kasvatus koolis on tihti pannud muretsema ja järele mõtlema.

Rõõmuga lugesime NLKP Keskkomitee koolireformi projekti ja oleme seal säetud sihtidega nõus. Eelkõige sellega, et rõhutatakse vajadust õppeprogrammide ebaoluline välja jätta ning õppekoormust vähendada. Sellest on varemgi häda märgatud, korduvalt räägitud, kuid kooliringkondades kinnitatakse, et peaaegu igal programmide revideerimisel on mõni ainekomisjon osanud oma õppeaine mahtu koguni suurendada. Iga entusiast peab oma ainet kõigist teistest tähtsamaks ja pole võimeline erapooletult otsustama, mis on igaühele vajalik üldhariduses ja mida peab andma eriharidus spetsialistile.

NLKP Keskkomitee juunipleenumi otsuses tunnistati vajalikuks korraldada sotsioloogilisi uuringuid haridustöö efektiivsuse ja koolikorralduse jälgimiseks, et oleks sisuline tagasiside. Õppeprogrammide aluseks peaksid olema sotsioloogiliste uuringutega selgitatud haridusnõuded ja vajadused igalt alalt. Ainekomisjonid peaksid olema kohustatud neid nõudeid programmide koostamisel arvestama, jääma nõuandvaks organiks.

Mulle on ammu imelik tundunud, et õpetajate ettevalmistamisel pole peetud tähtsaks eeldusi pedagoogitööks. Aga ajalugu on ammu tõestanud, et näiteks iga hea matemaatik pole võimeline sama ainet edukalt õpetama. Senine praktika teha vägisi õpetajaks ka neid, kellel selleks eeldused puuduvad, on meie õpilaskonnale palju kahju teinud ning ka rahvamajanduslikult pidurdavaks osutunud. Õpetajaametist lahkunute asemele on tulnud järjest uusi koolitada, liiga paljude sundõpetajate õpetamis- ja kasvatusvõime tust taluda. Rõõmustav on, et koolireformi projekt selle puuduse kõrvaldamise ette näeb. Õpetajate palkade tõstmine tõstab kahtlemata selle ameti prestiiži ja tervendab kogu koolielu. Seda ametit hakkavad ehk jälle õppima ja pidama need, kes n.-ö. õpetajaks sündinud, kes vastava palga eest seda tööd tahavad teha.

Leian ka, et töökasvatuse parandamiseks ja noorte tööjuurde pääsemiseks tuleb alandada vanusepiiranguid, anda eriti poistele võimetekohast kutsetööd. Noored peavad hakkama varakult vastutama oma töö ja õppimise eest. Kahjuks on mõnikord vastutus liiga jaotatud olnud ka õpilasmalevas, peamiselt jälle õpetajate peale. Tihti on õpilastele jäanud tööga mängimine, millele riik juurde maksab. Ajakirjanduses on sellest korduvalt juttu olnud. Väga õige on pikema tööpraktika korraldamine suvevaheajal, aktiivne puhkus. Kas on aga kasvatuslikult õige anda töötasust osa koolile? Kahtlen. Kuidas töö, nõnda palk, soovib ka laps.

Ja lõpuks: kas poleks õige aeg ühendada kutseharidussüsteem haridusministeeriumiga?

ERNST TOODO

Koolireform